

כל מילה

שווה

זהב

היא יפה, היא צעירה, היא רעייה ואם. והיא נאמנה לבעלה — דבר לא נורמלי, גם היא גם הוא נולדו למשפחות חזקות ועשירות. הוא ירש את העסק הפורח של אביו, והיא מטיילת במכונית שלה כדי לא להפריע לשתי העוזרות לספל בבית ובילדים. כשהבעל מופיע, היא נותנת לו להרגיש כמו מלך. למסיבות הם הולכים תמיד יחד, וחוזרים יחד. ואם אחד מהם מפלרטט עם גוף זר, ברור לכל הנוכחים שזה לא רציני. השניים נפרדים רק כשהאשה נוסעת לחו"ל. לעתים גם

הבוגדת: הכרך החמישי בסידרת הגילויים על המישחקים האסורים של האשה בחברת השפע הישראלית — מאחורי גבו של בעלה

בין קודש לחו"ל

אלה, הוא אפילו מעריך מאוד את השיטתיות הייקית של אשתו, העושה דברים קבועים במועדים קבועים. רק פעם שאל אותה מדוע שעה פרוץ כל-כך. ואז הסבירו לו, כי אין זו פורענות. זה סיגנון. "בשביל מה אתה חושב אני הולכת כל שבוע לספר?" שאלה, "רק כדי שיוכל לסדר לי חסרונות שתיראה כאילו היא פרועה באופן טבעי."

אבל גבר לא יבין זאת.

מאת רחל המרחלת

המיטה השניה בתא מילא המאהב, שאף שילם עבור הכרטיס הזוגי.

את היומיים הראשונים של ההפלגה בילו השניים כאילו היה זה ירח-הדבש שלהם. סעדו יחד, רקדו יחד, השתזפו יחד על הסיפון. בלילה השני של ההפלגה רקדו לצלילי התזמורת, שתו שמפאניה צרפתית ונהנו נורא. קצת לפני חצות הודיעה לו שהיא עייפה פתאום, ושהיא חוזרת לישון בתא. "אבל אל תקלקל לעצמך את הערב," הפצירה בו. "אתה יכול להישאר בנשף."

הוא ליווה אותה לתא, ולקול הפצרותיה חזר לאולם הריקודים. אבל ליבו לא הניח לו. מצפוני ייסר אותו. הוא לא יכול היה להמשיך לבלות, כשהובטחו סובלת לבדה בתא החשוך. הוא החליט לבקרה, לראות אם היא זקוקה לכדור נגד כאב-ראש או משהו. דלת התא הייתה נעולה. הוא נקש בה קלות. "מי זה?" שאלה האשה, בקול מעורפל. "זה אני," השיב, "את צריכה משהו?"

"לא, לא, תודה, אני רק רוצה לישון."

הוא אמר לה לילה טוב, וצעד בחזרה לנשף. אך באמצע הפרוודור נעצר. "מדוע נעלה את הדלת?" שאל את עצמו לפתע. "הרי ידעה שאין לי מפתח."

חשד מכוּעַר ניקר את ראשו. האיש חזר לתא, אך לפני שנקש בדלת שנית, שוב ניקר החשד המכוּעַר בראשו ועצר בעדו. "חכה בחוץ," לחש החשד המכוּעַר. הוא חיכה בחוץ, וכעבור כמה דקות נפתחה הדלת. גבר צעיר במדי קצין של האוויה יצא, וסגר את הדלת בעדינות אחריו.

אותו לילה ישן האיש על הסיפון. אבל את הלילה שלאחריו, האחרון בהפלגה, הוא בילה בתא. הבוגדת נאלצה לישון על הסיפון.

אבל כשהיא נוסעת לבדה, זה עושה לה משהו. כי היא דחקה נפגשת עם ישראלים. לא עם המונים, רק עם כמה דגמים נבחרים. אלה הם אותם הגברים המחזרים אחריה בלהט בישראל, ושבקושי זוכים מפיה לשתיים-שלוש מלים. משהו כמו: "נתראה בלן מוריק", או: "חכה לי במאנילה."

ואז, כשהיא מגיעה לחופשה האקסקלוסיבית שלה, בלי בעלה, את מי היא פוגשת במלון אם לא אותו ישראלי שנדחה בפומביות באותה מסיבה בתל-אביב? המיפגשים, בדרך כלל, קצרים ונטולי-דאגה. בסיומן היא שוב אומרת לו שתיים-שלוש מלים: "לא נתראה בארץ." וכך היא שומרת על שמה הטוב.

איך בכל זאת נודע העניין? בגלל מחזר אחד קמפון, וזה מה שקרה:

האשה הזאת הגיעה לחופשה בבית-מלון אקסקלוסיבי בחו"ל, ומי היא פוגשת כאכסדרה אם לא יריד ישראלי? אלא שלא כמו בפגישות אחרות מסוג זה, היא בקושי אמרה לו שלום. "נא להכיר את הוריי," הוסיפה. כי הפעם החליטו ההורים, ברגע האחרון ממש, להצטרף לטיולה של בתם.

גינטלמן אמיתי היה מבין את המצב, מקבל בחיוך את התנכלות הגורל, ומחכה להזדמנות הבאה, עד שהגברת תלחש לו את שתיים-שלוש המלים החשובות. אבל הוא לא היה גינטלמן. כאב לו הלב על אלפיים או שלושת אלפים לירות שהוציא כדי להגיע לשם. בערך אלף לירות למילה.

הפלגה

בתא

זוגי

אם כבר עוסקים בחו"ל, הרי עוד סיפור הקשור בעונת הטיולים. מדובר בו על אחת, שבמשך חודשים ארוכים ניהלה רומן סוער עם מאהב, מאחורי גבו של בעלה. בניגוד לקודמת, לא עשתה שום ניסיון להסתיר את הרומן. היתה מנהלת את המישחקים האסורים שלה בפרהסיא, נסעה עם המאהב לבתי-המלון הגדולים, סעדה איתו במסעדות שבאופנה.

כל-כך בטוחה היתה בעצמה, שהחליטה כי הארץ קטנה מדי בשביל אהבתה היוקדת. היא אמרה לבעלה שדי, היא נחנקת, ושלא ירשה לה לנסוע לבדה לחו"ל — תשתגע ותמות. "אני מוכרחה קצת חופש מהבית ומהכלל!" קבעה בתוקף.

היא קצת הגזימה. שכן לא מהכל ביקשה להשתחרר בהפלגה לאירופה. על כל פנים, לא מן הרומן שלה. וכך, בלי ידיעת הבעל, הביטוחה לעצמה מקום בתא זוגי. את

גבר

לא יבין

זאת

הידיה הגדולה של רחוב מסויים על הר הכרמל היא זו: כיצד יכול ספר-נשים מעולה ומפורסם לספל בקביעות בראשה של אשה — ובכל זאת הראש הזה פרוץ ובלתי-מסור?

מה עוד, שאת הטיפול השבועי מעניק אותו ספר לשכנותו כשאניו נתון ללחץ העבודה, ולטירוף הנשים המכרכרות סביבו. כל יום שני אחרי-צהריים, בו סגורות המספרות, מופיעה השכנה בדירתו של הספר המפורסם, כששערה פרוץ וזקוק לטיפול. היא יוצאת משם כששערה כנ"ל. הבעל, רופא מתבגר ונחבא אל הכלים, יודע על ביקורים

אשת

חייל

מי ימצא

למה המוכר הילל את אשת-החייל, אשר "מרחוק תביא לחמה, ותקום בעוד לילה ותתן טרף לביתה." הוא בטח לא התכוון לגברת המסויימת שעליה יסופר להלן. גברת זו שוגאת תכלית השינאה לקום בעוד לילה. אפילו כעשר בבוקר שגאה לקום. בעלה המסכן, שהיה צריך ללכת לעבודה יחד עם כל האנשים ההגונים, היה נאלץ להכין לעצמו את ארוחת-הבוקר ולצאת בלי נשיקה מאשתו, אפילו בלי "בוקר טוב" קטן.

עד שיום אחד נמאס לו הדבר. אילו היה גבר נורמאלי, היה מושך את השמיכות מעל אשתו ודורש ממנה יחס עם חמאה וריבה. אבל הוא היה חלש-אופי, אז ביקש פתרון יותר קל. הוא מצא אותו בבית של חברו הטוב, החבר הזה היה נשוי לאשת-חייל מן הסוג החביב על שלמה המלך, שהיתה קמה בעוד לילה ומכינה טרף לביתה עוד לפני שהופיעה העוזרת. היא היתה כל-כך חרוצה, שהיתה מכינה כמויות עצומות של קפה — הרבה יותר ממה שהיה בעלה מסוגל לשתות.

כך עלה בדעתה — ובדעת בעלה של האשה הנעצלה — שהוא יכול לקבל אצלה מה שאין אשתו נותנת לו בבוקר. הוא החל מופיע אצלה בדיוקנות של שעון, ומקבל את ארוחת-הבוקר שלו. כל זה לפני שהעוזרת היתה מופיעה. אני מקווה שהצלחתם להבין בין השיטין, שהיא לא הוזינה רק את גופו, אלא גם סיפקה קצת מזון רומנטי לנשמתו הרעבה.

כל זה, בעצם, הקדמה לסיפור האקטואלי. סיפור זה התחיל ביום בו הודיעה אשת-החייל ללקוח שלה כי עליו למצוא מסעדה אחרת. כי בינתיים מצאה עיסוק חדש, שדרש את כל זמנה הפנוי.

העיסוק הזה היה ידיד אחר של בעלה, אשר בניגוד לכל יתר בני החבורה שלהם נשאר רווק. היא התאהבה בו. עד שהעניין הפך לשערורייה. כי העיסוק הזה הודיע למשפחתו שהוא רוצה לשאתה לאשה. המשפחה התנגדה, מפני שהאשה היא אם לילדים. אבי העיסוק אפילו מצא לו שליחות ארוכה באמריקה, רק כדי להרחיקו. אבל העיסוק קיצר את השליחות וחזר לאשת-החייל. אז פנתה אמו לבעל העיזר, וסיפרה לו הכל.